

Sygn. akt II CSK 434/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku D.M.

przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej

w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt XV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać stąd, że niedopuszczalne było zastosowanie wykreowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego w 2003 r. normy prawnej co do możliwości zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu dla stanów prawnych sprzed 2003 r. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona z tego względu, choć oczywiście skarżąca może nie podzielać w tej kwestii stanowiska Sądu Najwyższego. Jest bowiem jasne, po pierwsze, że Sąd Najwyższy nie tworzy norm prawnych, a jedynie odczytuje ich treść z przepisu. Oznacza to, że bez względu na moment, w którym Sąd Najwyższy wyraźnie sformułuje treść konkretnej normy prawnej, należy przyjąć, że w systemie prawnym była ona odtąd, odkąd były w nim przepisy, które posłużyły Sądowi Najwyższemu na zdekodowanie tej normy prawnej. Prawidłowo zatem norma prawna wprost wskazana co do treści przez Sąd Najwyższy w 2003 r. stosowana jest w odniesieniu do wcześniejszych stanów faktycznych – Sąd II instancji nie dokonał oczywiście nieprawidłowej prawa ani nie zastosował go w sposób oczywiście nieprawidłowy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

